

La Companyia de Sarsuela estrena 'El cantar del arriero' a Can Gomà

CONTRAPUNTI

La Companyia de Sarsuela de Mollet presentarà aquest cap de setmana, en sessió doble, el seu vuitè espectacle de producció pròpia, la sarsuela *El cantar del arriero*, sota la direcció escènica de Meritxell Roda i la direcció musical d'Enric Azuaga. La representació es podrà veure al Teatre Municipal de Can Gomà, aquest dissabte a les deu de la nit, i aquest diumenge, a les set de la tarda.

El muntatge és una adaptació moderna d'aquesta obra clàssica del gènere, estructurada en dos actes, original de Serafin Adame i Adolfo Torrado, i música del mestre Fernando Díaz Quiles. De fet, la Companyia de Sarsuela, que enguany celebra el seu desè aniversari, sempre ha demostrat un viu interès per oferir una relectura actualitzada de les obres més populars del *gènere chico*, per tal de obrir-se a un públic més heterogeni. Meritxell Roda justifica la transgressora proposta pel fet que a la sarsuela "li cal una revolució, cal que s'arrisqui a noves maneres de posada en escena i aquesta revisió és la que la farà vibrar novament". Aquest procés de modernització, explica Roda, s'ha donat al teatre i a l'òpera amb excel·lents resultats. L'argument modern de l'obra converteix els

Coberta del programa de mà de l'estrena de la Companyia COMPANYIA DE SARSUELA

traginers en camioners. Un antic *mesón* adossat arran de la carretera és el punt de trobada de Mariblanca, i de Lorenzo, un vell i

cepat transportista, hereu d'aquells traginers de camins, que la pretén per culminar la darrera calaverada de la seva vida. L'Anselmo, un jove

del poble, ingenu i treballador, que estima la Mariblanca, i Blas, pare d'aquesta, que per ella mataria o es deixaria matar, acabaran de situar l'embolicada escena. El *mesón*, situat a la Puebla de Sanabria, és un mausoleu de tamborets d'*skai* vermells, cassettes amuntegats d'Antonio Molina, la Pantoja i els Bee Gees, arrangerades ampolles de Soberano, anís del mono i digestius. L'elenc d'actors que donen vida als papers principals de l'obra són Isabel Cano (soprano), com a Mariblanca; Joan Antoni Salom (baríton) com a Lorenzo; Josep Lluís Blanch (tenor) com a Anselmo; Maria Pi (triple còmica) com a Gloria; Ramon Rodríguez (tenor còmic) com a Braulio; i Pepín Villarazo (també tenor còmic) en el rol de Cigüeño.

ELS PRECEDENTS

La Companyia de Sarsuela acostuma a estrenar un espectacle abans d'arribar al mes d'agost i a la consegüent celebració de la Festa Major d'Estiu. A les seves espatlles duu vuit muntatges: *Los gavilanes* (1992), *La tabernera del puerto* (1993), *Cançó d'amor i de guerra* (1994), *La leyenda del beso* (1996), *La Dogaresa* (1999), *La rosa del azafrán* (2000) i aquest any *El cantar del arriero*.

La nit del 21 de novembre de

1930 s'estrenava al teatre Victòria de Barcelona *El cantar del arriero*, que passa per ser l'obra més famosa i difosa de Fernando Díaz Giles. Aquest cap de setmana reviurà de la mà de la Companyia de Sarsuela de Mollet al Teatre Municipal de Can Gomà.

El grup escènic estarà custodiat per un cor format per deu sopranos, vuit tenors, nou contralts i vuit baixos, i per l'orquestra titular de la Companyia formada per 18 músics: sis violins, dos violes, dos violoncels, un contrabaix, una flauta, un oboè, un clarinet, un fagot, una trompa, un trombó i un instrumentista als efectes d'arpa.

L'escenografia corre a càrrec de Carles Oriols i la coordinació general és responsabilitat de Carmen Andrés.

el relleu

Aquesta serà la primera representació, des de l'inici de la Companyia, que no coordinarà Joan Antoni Salom. Salom, director del CEIP Joan Abelló, que ha estat coordinador general de la Companyia des de 1992, amb l'obra *Los gavilanes*, s'ha volgut prendre un "any sabàtic", tot i que segueix vinculat al grup de sarsuela. Salom manifestava la seva intenció de deixar el càrrec a principis de temporada, quan el grup escenificava *La rosa del azafrán* (2000). Carme Andrés reconeix que Salom "estava cansat". I és que tirar endavant l'entitat representa "tot un esforç".